

The background of the image is a repeating pattern of green shirts. Each shirt is a long-sleeved, button-down style with a pointed collar. The shirts are arranged in a grid-like fashion, with some overlapping. The color is a muted, olive green. The text is centered over the middle of the image.

המדים הירוקים של אבא

זוהי מאיה בת החמש,
היא אוהבת לבלות עם משפחתה ועם חברה להיפגש.

מאיה לגן כל בוקר הולכת,
בקיץ, באביב וגם בשלכת.

בזמנה הפנוי מאיה הולכת לחוגים,
קרמיקה, שחייה וגם ריקודים.

אבא ומאיה חברים הכי טובים,
הם כמעט אף פעם לא רבים.

הם הולכים לים, לקניון ולמתנ"ס,
כי לבלות ביחד אף פעם לא נמאס!

כל ערב אבא מקריא סיפור לפני השינה,
נותן נשיקה ומרדים את מאיה הקטנה.

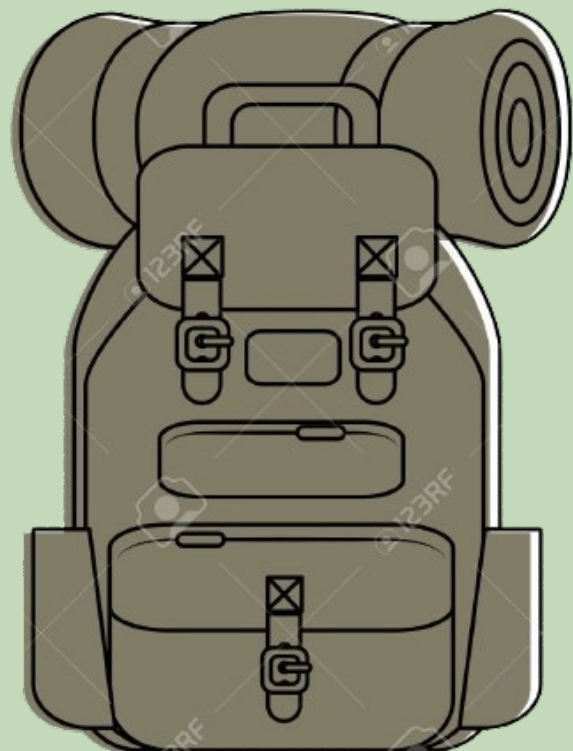
מאיה יודעת שאבא בצבא איש חשוב,
בכל פעם כשנוסע לבקר שם, מחכה בבית שישוב.

מאיה אוהבת ללבוש לאבא את המדים,
ולעשות איתם הופעות וריקודים.

המדים הם ירוקים ועל מאיה הם גדולים,
מקושטים בסיכות, כומתה וסמלים.

בוקר אחד מאיה לא יכלה ללבוש עוד את המדים,
כי אבא היה צריך ללכת למילואים...

מאיה הקטנה נבהלה, אך אבא הסביר:
"שמירה על הבית זה תפקיד חשוב ואדיר!"

מאיה נשיקה על הלחי לאבא נתנה,
וביקשה שיחזור אליה עם מתנה.

ביחד הם ארזו לאבא מזוודה גדולה,
והוא הבטיח שאין סיבה לבהלה.

מאיה שיתפה את חבריה בגן במצב שנוצר,
והופתעה לגלות שרבים מהם חווים את אותו הדבר.

הגננת הוסיפה וסיפרה לילדים,
שבתקופה זו הרבה הורים במילואים.

כל ילד שיתף את רגשותיו,
ובסוף קיבל חיבוק מחבריו.

הגננת הזכירה שהגן הוא תמיד בלב,
כשעצוב וגם קצת כואב.

רן, חבר של מאיה מהגן,

שאל את נעמי הגננת: "האם המצב מסוכן?"

ונעמי השיבה: "רן, בגן אתה תמיד מוגן!"

אלמה, חברה נוספת,

שאלה את נעמי האם בגללה אמא למילואים הולכת.

הגננת מיהרה להרגיע ולהסביר:

"ההורים למילואים הולכים כי הם חייבים,

ואין כל קשר אליכם הילדים".

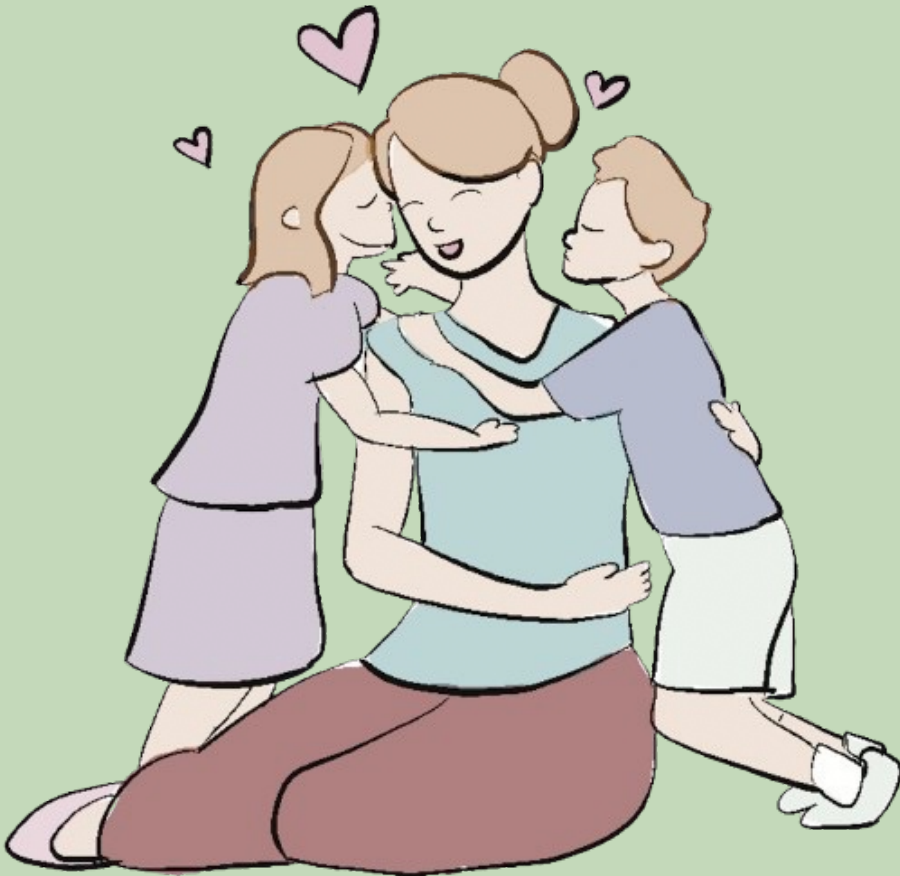

כשמאיה חזרה מהגן לביתה,
אמא חיבקה את אחיה ואותה.

אמא הציעה: "בואו נצייר לאבא ציורים"
וביחד הכינו גלויות ושרו שירים.

אחיה של מאיה צייר את אבא ואותו מחובקים,
ומאיה ציירה את המדים מתוך געגועים.

מאיה חולמת על היום שאבא ישוב,
והיא תוכל ללבוש את המדים שוב!

יום אחד אמא בשמחה רבה הודיעה:

“אבא חוזר הביתה ותכף הוא יגיע!”

מאיה נורא התרגשה,

את חולצתה היפה ביותר היא לבשה.

לפתע פתאום דפיקה בדלת...

אבא הגיע ומאיה צוהלת!

אבא חיבק את מאיה חזק חזק,
סיפר לה סיפורים מהמילואים ואיתה צחק.

מאיה חששה שאבא לא חזר עם מתנה,
אך מיד הוא הוציא מתיקו שקית קטנה.

מהשקית נגלה משהו מוכר וירקרק,
הוא הביא למאיה מדים חדשים שיהיו שלה רק!

המדים של מאיה גם הם ארוכים ומעוטרים,
ומאיה השוויצה בהם לכל החברים.

מאיה הבינה למרות הכאב,

שאבא חזר לתמיד ואותה הוא אוהב!

היא סיפרה לו איך נעזרה בחברים ובגננת,

באימה, באחיה ובציורים שמציירת.

ולכם ילדים, מאיה רוצה להגיד -

חשוב לשתף ברגשות תמיד!

המשפחה, הגננת והחברים,

בשבילנו פה תמיד נמצאים.

מגישות: כרמל כהן, יעל הולדשטיין ותמר אברהם

עבודה בפסיכולוגיה התפתחותית